

MARIE
DOMSKÁ

HOST

PRVNÍ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

NEJASNÉ
HRANICE

BRNO 2024

MARIE
DOMSKÁ

PRVNÍ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

NEJASNÉ
HRANICE

DZERCHEZSKÁ
SOUSTAVA

ZEMĚ

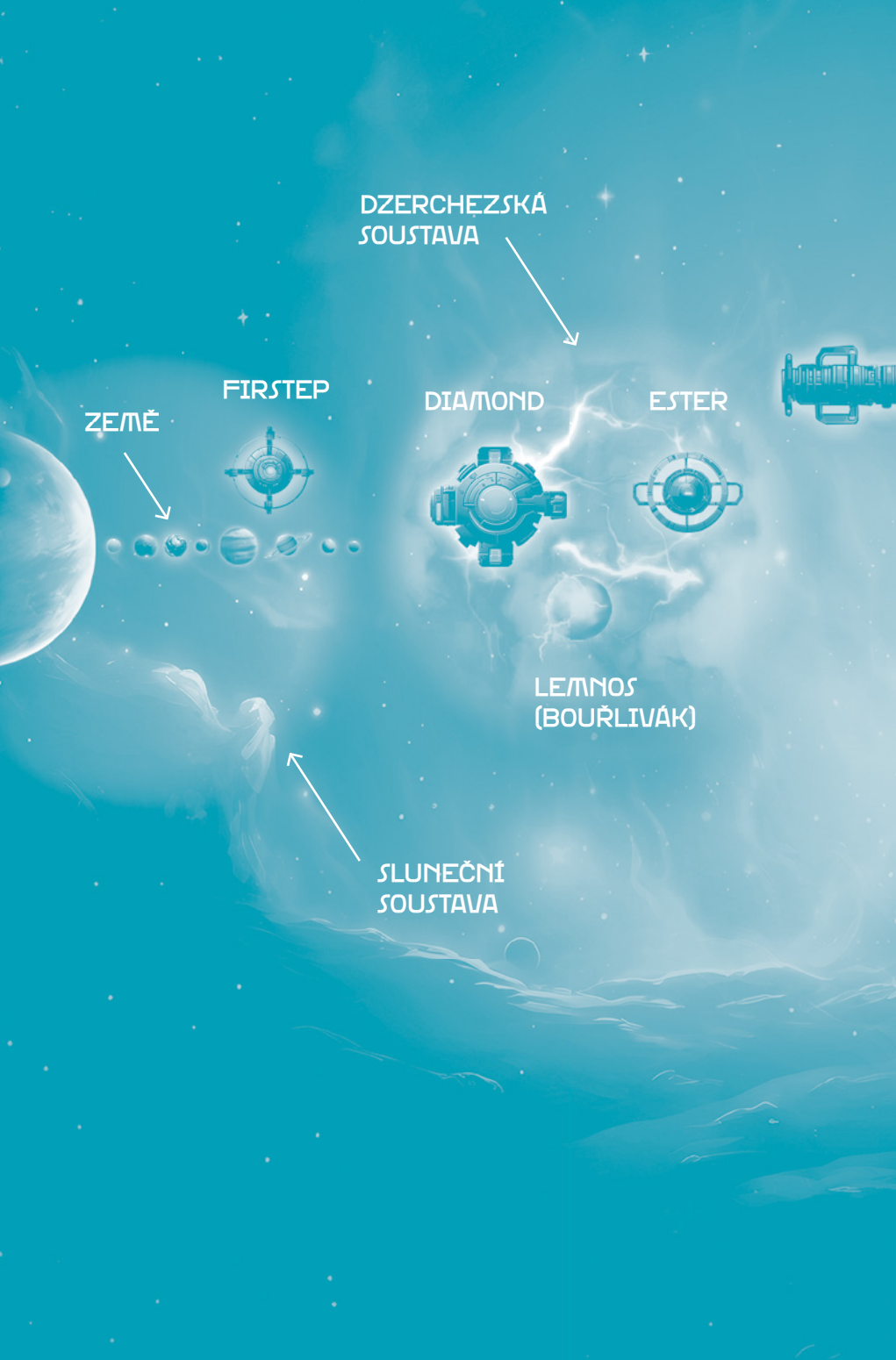
FIRSTSTEP

DIAMOND

ESTER

LEMNOS
(BOUŘLIVÁK)

SLUNEČNÍ
SOUSTAVA

ŠAČHRANSKÁ
DOMOVSKÁ
SOUSTAVA

CERBEROS

YCHRAZZA

AZROCH

OCHZARAZA

ŠAČHARANCAZA

UKCHARIT

CHACHKAR

BACHCOK

HRATCH

© Marie Domská, 2024

Cover art and illustrations © Petr Štich

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2098-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-2099-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2100-5 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji třem úžasným lidem: mému manželovi Ondřeji Domskému za nekonečnou trpělivost, Jozefu Maslákovovi za první nakopnutí (do Erin) a Lence Rutteové za podnětné rozhovory o ději, postavách i vesmíru.

DRAVEC

Přelomový hororový sci-fi film s variantou virtuálního game módu... otevírá nový pohled na nebezpečí ukrytá ve vesmíru. Nejenom planety s krvelačnou faunou a flórou, ale i samotný otevřený prostor se stává místem, kde může na astronauty čekat skrytý predátor...

Když se průzkumná loď Cerberos náhle odmlčí, nikdo nepředpokládá, že by se s posádkou mohlo cokoli vážného stát. Letěli přece prozkoumat hromadu obyčejného neživého kamene poletujícího ve volném prostoru. Kapitán Wayne, který posádce vyráží na pomoc, se ale záhy přesvědčí, že nic není takové, jak se může na první pohled zdát. Že i kameny mohou ožít a mají zatraceně ostré hrany...

WAYNE503

Tak tohle byla paráda! Nejen že je Dravec dokonale zpracovaný, takže se dokáže opravdu skulit do hroudy černého kamene a vzápětí vás zase ocasem rozsekat na kaši. Ale díky adaptabilní AI zaútočí odkudkoli, kde rozpozná sebemenší slabinu. Zapomente, před čím vás varovali předchozí hráči Game-Filmu, každý scénář je jiný. U mě poprvý udeřil na okýnko v kajutě 08. Málem jsem se podělal. FYI dá se to zkouknout víckrát a pokaždý jinak.

1. VAROVÁNÍ

Takže to je konec, problesklo jí hlavou. Červené světlo nad otvorem po dveřích pohaslo a opět se rozsvítilo, ale najednou už jeho poplašné volání nebylo tak naléhavé. Třestivý jekot alarmu začal v uších slábnout, až zbylo jen dunění strachu. Náhle nebyla schopná vybavit si všechny protokoly a projít je znovu, jestli na něco nezapomněla.

„Konec,“ zašeptala rezignovaně. Zvuk hlasu uzavřený v helmě skafandru zněl podivně cize. Roztřásla se. *Ještě dlouho ne*, uvědomila si mnohem horší věc, *ještě dýchám*.

Prsty sevřela dýchací masku. Neměla by si ji strhnout a ušetřit si dlouhé bolestné umírání? Jak to vlastně bolí, když člověku dojde vzduch? Ne, to nedokáže. Oči se jí zalily slzami.

Záblesk a otřes dalšího výbuchu ji přiměl schoulit se do klubíčka. Propukla v pláč. *Ne! Stop!* Musí se vzchopit a uklidnit, aby zbytečně nespotřebovávala zbývající kyslík. Soustředila se na dech a pak si to uvědomila. Zděšeně otevřela oči. Světlo nad dveřmi pohaslo a alarm utichl. Veškerá energie lodi byla nenávratně pryč.

Ne! chtělo se jí křičet, ale nebylo na koho. Kdo by ji slyšel? Neměla by už vidět ten pověstný celý život? Jak dlouhé to bude? Nahmatala okraje helmy, odhodlaná ji sundat. „Teď,“ vykřikla, ale nedokázala to. Jen srdce se jí rozbušilo jako na poplach.

Znenadání postřehla záblesk. Podvědomě se schoulila, ale něco nebylo tak, jak očekávala. Proč necítila další výbuch? Opatrně pootevřela oči.

Ostré světlo zalévalo kout skříně, ve které se zaklínila, aby nepoletovala kajutou, když selhala umělá gravitace i všechny

pokusy o záchranu. Za ním tušila mohutnou postavu. Mimo-
děk přepočítala všechny členy posádky, které viděla mrtvé
nebo umírat, aby se ujistila, že před ní nemůže stát někdo
z nich. Pak jí do zorného pole vplula nelidská ruka.

Zděšeně skryla hlavu za lokty. Ale vypadalo to jako gesto,
ne jako útok. Zarazila se a znovu k němu vzhlédla.

Stín zopakoval pohyb prstů pomaleji.

„Ptáš se, jestli jsem OK?“ svraštila obočí a zaclonila si oči
v naději, že nahlédne za oslňující zář. „Nezraněná,“ řekla a sou-
časně provedla odpovídající gesto, protože netušila, jestli ji
cizinec přes dýchací masku slyší. Možná už je všude kolem
vakuum. Až na pár modřin a odřenin, dodala v duchu.

„OK,“ ukázal, že rozumí. „Kolik vzduchu?“ Znal nouzová
gesta, která používali lidé, ale člověk to přece být nemohl. Ne-
znala nikoho tak obrovského.

„Jak to mám sakra vědět,“ zašeptala pro sebe a pokusila se
vyhrabat ze své skrýše. Náplň měla za zády a displej na zápěstí
praskl, když prchala do bezpečí a výbuch ji odhodil na zeď.

Natáhl ruku, aby jí pomohl ven. Světlo se v tu chvíli sto-
čilo stranou a ona strnula děsem. Okamžitě jí prolétlo hlavou,
že vidí Dravce. Černá kůže, protáhlá lebka, tvarem těla připom-
ínal monstrum z hororu. *To musí být halucinace*, napadlo ji.
*Určitě pořád dřepím v té skříni a tohle všechno se odehrává uvnitř
mozku trápeného nedostatkem kyslíku.*

Cizí tvor jí sevřel zápěstí a zlehka si ji přitáhl blíž. *Může
být halucinace tak skutečná?* ptala se sama sebe. *Kdyby mě chtěl
zabít, už by to udělal. Přece jsem počítala s tím, že ve vesmíru nebu-
dou jen krásní tvorové. A většina toho, co vidím, může být skafandr,*
argumentovala mlčky, aby se vzchopila. Nezabralo to.

„Co jsi zač?!“ vyhrkla a roztřásla se odporem. Přístroj na
jejích zádech vydal varovný tón informující ji o nebezpečně
nízké hladině kyslíku.

Místo odpovědi se otočil a skočil.

„Jak můžeš —?“ Zvedl se jí žaludek, když si uvědomila, že tvor má dlouhý ocas, který mu v prostoru bez gravitace umožňuje skvěle se pohybovat.

Poškozená loď se otřásla dalším výbuchem. Naklonil se k ní, jako by ji chtěl chránit. Hledí se konečně dostalo tak blízko, že viděla dovnitř, a při tom pohledu omdlela.

O ŠEST LET POZDĚJI

Neslyšela ho přicházet. Nikdy ho neslyšela. Dokázal se pohybovat neuvěřitelně potichu i s plnou výstrojí. Ale věděla o něm ještě dříve, než promluvil. Jeho stín totiž dopadl na prostornou přepravní jednotku, do jejíhož víka právě vytepla laserem jednoduchý vzkaz.

„Přichtl,“ přečetl skřípavě.

„Přítel,“ zopakovala po něm ze zvyku, protože on to nedokázal lépe vyslovit. Byl voják, a tak se od něj očekávalo, že bude bojovat. Mluvení měli na starost jiní. „Snad si toho všimnou,“ dodala.

„Rhdy?“

„Asi ano. A ty?“ sklouzla prsty z rýh nápisu a vzhlédla k němu.

Přikývl.

Přejela ho zkoumavým pohledem a svraštila obočí. Neměl na sobě nic než odlehčený skafandr, vyztužený plíšky unikátního kovu na nejcitlivějších místech. Brnění bylo černé, stejně jako jeho pokožka, takže vypadal jako nahý. U pasu mu chyběl opasek s výstrojí. Ani zbraně nikde neviděla. I když nepochybovala, že je dokonalým vražedným nástrojem i bez nich. Rychlý, tichý a neviditelný v temnotě vesmíru. Kchrat — asi tak nějak znělo jeho hrdelní jméno.

Ostré jako výstřel, jako osten na jeho ocase, když prorazí zbroj nepřítele.

„Určitě ti nic nechybí?“

Přikývl s náznakem úsměvu.

„Nemáš zbraně?“ napověděla mu.

„Mám všechno, co mám povoleno,“ pronesl ve své řeči.

„Máš strach?“

Odhodlaně zavrtěla hlavou, ale oči stočila k přepravní jednotce. *Je to jako rakev*, pomyslela si a mráz jí přejel po zádech. Uloží ji dovnitř. Do krku jí vsune tenké chapadlo, které zatím skrýval pod klíční kostí, aby dýchal za ni a živil její křehké tělo v mrazivém vesmíru. Pak je vystřelí směrem k nejbližší lidské stanici. Pár dnů v téhle zvláštní hibernaci a znovu bude mezi svými. Po šesti letech!

Nacvičovali to osmkrát. Pokaždé byla při vědomí, aby věděla co dělat. Aby nedávila ani nezvracela. Aby se nesnažila dýchat sama, až se probudí. Hlavně aby zůstala klidná a spolupracovala. Byl to zvláštní pocit. Naposledy zůstali propojeni celý den. Dokonce došlo i na bojový trénink, aby si zvykl na její váhu, kdyby se cokoli pokazilo.

„Jestli to nepochopí, zabijí tě,“ zašeptala a přejela mu po paži.

„A o tom byl poslední trénink,“ zachroptěl, až v tom cítila smích. Zapřemýšlela, jestli ho pobavilo, že má strach o jeho život, nebo ta představa, že by mohl zemřít.

„Ještě si projdu své poznámky,“ nadhodila a vytáhla z kapsy elektronický deník. Posadil se za ni, aby jí mohl koukat přes rameno. Vždycky to tak dělal a ona to brala jako nutnou cenzuru. Přece by ji nepustili domů bez toho, aby si zkontrolovali, jaké informace si s sebou odváží.

„Lidská rasa je slabá a zranitelná,“ začala mlčky číst svůj proslav. „Aniž si to uvědomujeme, směřujeme k jejímu zni-

čení. Ne proto, že pronikáme do hlubin vesmíru s naivní představou přátelských setkání. Ale proto, jak se sami ke své rase chováme, jak ji sami znehodnocujeme. Zachraňujeme každého jedince bez ohledu na jeho genetickou výbavu, obcházíme přirozený výběr. Ba co víc, necháváme nemocné a nedokonalé dále se množit. Kazíme tím vlastní genom, zaséváme nemoci hlouběji do své DNA. Zasazujeme si rány, které už možná nikdy nepůjdou vyléčit.

Zároveň necháváme každému svobodnou vůli rozhodnout se, jak se ve svém životě uplatní. Jestli z něj bude voják nebo vědec, učitel nebo prodavačka. Přitom ti nejschopnější, nejtalentovanější začínají svou kariéru již v útlém dětství. O kolik silnější by byl voják, který by se pro roli vojáka již narodil, oproti tomu, který se pro ni rozhodne až v dospělosti?

Strávila jsem šest let mezi rasou, která se vědomě rozhodla pro svůj bezpečný zítřek. Přepadení dravými agresivními netvory, na konci hořkého vítězství a na pokraji zničení začali posouvat svoje hranice. Specializovali se. Očistili svoji DNA. Vyvinuli vojáky, dokonalé vražedné válečníky, kteří dokážou přežít i za nejtěžších podmínek, a přitom se spoléhají spíše na vlastní schopnosti a genetickou výbavu než na poruchové stroje a nedokonalou technologii.

Tuto rasu neznáme, nikdy jsme se s nimi nesetkali, přesto oni nás zpovzdálí pozorovali a také chránili. Dovolili nám v klidu dostat se až do bodu, kdy máme zmapovaný náš vlastní genom, kdy dokážeme sledovat a do jisté míry i kontrolovat celý vývoj dítěte až do jeho narození.

S našimi stále četnějšími cestami do hlubin vesmíru se ale jejich utajení komplikuje. A tak se blíží chvíle, kdy nás jejich ochrana opustí, a my zakusíme naplno hrozby neko-nečného vesmíru, které nás díky nim doposud mýjely.

Na pozadí těchto skutečností je načase si přiznat, že organizovaná skupina má větší schopnost přežít než jednotlivec, který spoléhá jen sám na sebe, přestože tím vraždíme ducha svobody. V rámci vesmíru je načase myslet jako rasa, jako společnost, která brání nejen své hodnoty, ale především své území, a tím je nelítostný mrazivý vesmír, v němž s naším tělem a s naší křehkou technologií nemáme šanci přežít.“

Opravila pár chyb, vždycky tam nějakou zahlédla. Uložila dokument. Zkontrolovala, jestli je přístupný i bez hesla, kdyby se cokoli pokazilo a po nich nezůstal než tento malý přístroj. Nakonec se otočila. Trpělivě ji sledoval a pak se pokusil o úsměv. V jeho tvrdých rysech s ústy plnými ostrých zubů to nevypadalo úplně povzbudivě.

„Je divné, že si neberu nic víc,“ špitla a zastrčila si deník za kombinézu.

„Co bys chtěla?“

Nejistě pohodila rukama. „Zásoby? Vybavení?“

„Máš mě,“ ujistil ji už postě. „Já jsem tvoje přežití. Schránka je vzduchotěsná a odolná, otevírá se zevnitř.“

„Já vím,“ zarazila jeho výklad. „Nouzový signalizátor?“

Poklepal si na rameno: „Začne vysílat za pět dní. Nepřehlédnou nás.“

Přikývla a už poněkolkáté si překontrolovala identifikační kódy ze starého skafandru, které jí připevnili na tento nový. *Nepřehlédnou a poznají*, doplnila v duchu. Nato se zadívala na dno rakve. Už to není trénink. Teď už je to doopravdy, uvědomila si a v krku jí vyschlo. „Já první, že?“ ujistila se a touha dostat se domů najednou citelně zeslábla.

Podal jí ruku, aby jí pomohl dovnitř. Položila se na záda a on se nad ni naklonil. V místě, kde končil hrudní plát a začínal krk, se mu pohnul cíp zvlněné kůže a chapadlo se začalo soukat k ní. Sejmul jí z tváře dýchací masku. Zadržela dech

a poslušně otevřela ústa. Za pár vteřin už byli propojeni. Nechala ho dýchat za ni. Spokojeně ji pohladil po vlasech. Ze zad vysunul šest dalších chapadel, kterými ji objal, aby si ji těsněji přimkl k hrudi. Nakonec jí volnou kůží pod krkem překryl nos. Náhle jí přes zorné pole přelétl světlý stín cizí ruky a cosi jí štíplo ze strany do krku. Během chvilky ztratila vědomí.

Procitla pevně přitisknutá k jeho tělu. *Jen klid*, připomněla si předchozí trénink. *Nejprve zjistit, co se děje, potom dýchat.*

Kchratova chapadla ji stiskla tak pevně, až to zabořilo. Smýkl sebou stranou, přitom jí přimáčkl ruku, a opět se narovnal. Došlo jí, že něco je špatně. Do očí sotva probuzených z hluboké tmy ji bolestivě zaštěpalo oslnivé světlo. Ústa i nos měla pevně přilepená k jeho hrudi, viděla jen kousek nad jeho levé rameno.

„K čertu, tak už to zabte!“ zaslechla zřetelný lidský výkřik. Ne ten nesrozumitelný shluk souhlásek a skřeků špatně napodobujících lidskou řeč, ale jasně artikulovanou větu. Ten hlas jí vehnal slzy do očí.

Dokázali jsme to. Jsem doma, zajásala a pak jí došlo, co řekl.

Trhla jazykem, aby dala Kchratovi znát, že už je při vědomí. Chapadlo v jejím krku sebou cuklo a začalo se soukat ven, jinak ale sevření jejího těla nepovolil. Svět nad jeho rameny se houpal. Rozpoznávala jen šmouhy postav. Znenadání se dal opět do pohybu, až se jí udělalo špatně, jak se prudce otočil a uskočil.

V ten moment někdo bolestně vykřikl, což ji přimělo pokusit se celý proces odpoutání urychlit. Vzepřela se, aby pootočila hlavu. Chapadlo ji ostře škráblo do krku, až ucítila krev. Zavrčel její jméno.

„Žije!“ zařval někdo. „Pohnula se!“ Ten hlas jí byl nějak povědomý.

„To nevíš jistě,“ namítl druhý člověk.

„Zastřelí to už někdo?!“ naléhal známý hlas.

„Ne!“ pokusila se vykřiknout. *Hlavně nestřílet, vy tupci*, dodala v duchu. Ještě pořád svíral její obličej, takže nevydala ani hlásku. Uvolnila alespoň ruku a zamávala jí v jasném gestu.

„Viděls to?“ ozval se zoufalý hlas. „Je při vědomí! Žije!“

„To znamenalo stát,“ potvrdil mu druhý. „Stáhněte se!“

Alespoň jeden má špetku rozumu, zadoufala.

„Erin! Erin, slyšíš nás?“

Daniel? došlo jí náhle. *Je možné, že je to Daniel?*

Kchrat se prohnul, uskočil a převalil se. Přilehl jí ruku, kterou se pokoušela ukázat, že je v pořádku.

„Zabte to! Kurva, hned to zabte!“ zaječel Daniel.

„Nestřílet!“ zazněl jasný rozkaz a Kchrat se zastavil.

Cítila, jak ztěžka oddechuje. Nebylo snadné dýchat za dva a bojovat se zátěží. Nemluvě o času, který strávil v cestovní jednotce závislý jen na svých tělesných zásobách.

„Slyší nás a je OK. Viděl jsem její gesto. Stáhněte se! Tak dejte tomu prostor!“

Kchrat se sehnul, opřel se dlaněmi o zem a začal povolovat sevření. Cuknul chapadlem ven z jejího krku a uvolnil i nos. *Ještě vteřinku*, říkala si v duchu a usilovně potlačovala dávení. Opatrně ji položil na zem, chapadla zvolna sklouzávala po jejím těle. Už už chtěla zahlédnout jeho oči s výrazem spokojeného souhlasu, že se může nadechnout sama. Ale nedíval se na ni.

Zavrčel, pak ji znovu sevřel a škulbl sebou. Ocas s ostrou špicí jen o vlásek minul její hlavu doprovázen třesknutím výstřelu a následován zaúpěním nepřítele. Jeho pohyb byl ale příliš náhlý a sevření nepevné. Hrubý konec dýchacího

chapadla ji podruhé škrábl v ústech. Nato se od ní konečně odpojil.

„Řekl jsem nestřílet!“

Převalila se na břicho. „Nechte ho!“ chtěla vykřiknout, ale jen zachroptěla a rozkašlala se. Zem před ní pokropily krvavé sliny. Natáhla ruku po Kchratovi ve snaze znovu se k němu přitisknout a bránit ho vlastním tělem. Ale hmátla do prázdna. Někdo k ní přiběhl z druhé strany.

Odstrčila cizí ruce a pokusila se rozhlédnout. Oči odmítaly zaostřit. Pořád viděla jen světlo a stíny postav. „Přítel,“ zasyčela. Hlasivky se bolestně stáhly a do úst se jí nahrnula další krev.

„Nadechni se, Chritn,“ zazněl prostorem Kchratův hrdelní skřek.

K čertu, měla jsem se nejdřív nadechnout, vynadala sama sobě. Svět kolem se rozhoupal přílivem čerstvého vzduchu a pak ztratila vědomí.

Probrala se na lůžku. Zběsile zamrkala, aby zaostřila.

„Ještě se nehýbejte,“ ozvalo se vedle ní.

Až teď zpozorovala postavu muže. Měl bílý plášť a v ruce přístroj, kterým pomalu přejížděl po jejím krku a napravoval škody napáchané Kchratovým chapadlem. V lokti měla kapačku a na hrudi a spánku diagnostická čidla.

„Vítejte zpět, slečno Marthenová.“ Kulatá tvář plná vrásek se na ni usmála. Tmavé oči v ní probouzely důvěru a prošedivělé vlasy podtrhovaly dojem zkušeného lékaře. Mohlo mu být kolem padesátky. „Jsem doktor Zhin Lui.“

„Kde je?“ s vypětím zasípala a rozhlédla se. Na ošetřovně kromě doktora a běžného lékařského vybavení nebylo nic. Tedy Kchrat tam nebyl.

Číňan zvedl ruku a stiskl komunikátor na tváři: „Kapitáne, slečna Marthenová je při vědomí.“

„Jak je na tom? Může mluvit?“ zaznělo z doktorova sluchátka.

„Ještě ne,“ odpověděl muž.

Erin mezitím spěšně zhodnotila svoji situaci. Pořád na sobě měla cestovní kombinézu. I deník zůstal v kapse. Jen jí vyhrnuli rukávy a rozepnuli cestovní halenu. To bylo znamení, že nebyla v bezvědomí dlouho. Odstrčila doktorovu ruku s přístrojem, strhla čidla, a nakonec hmátla po kapačce.

V tu chvíli jí ale doktor zadržel. „Kdybyste mi dala ještě minutu —“

„Kde je?“ hodně otevírala ústa, aby jí rozuměl.

„To se ptáte na toho Dravce?“

Přikývla.

„Je v pořádku,“ ujistil ji. „Tedy, alespoň doufám. Rozhodně není zraněný. Danielova střela minula. Jen... Kašle jakýsi hlen. Kolegové si myslí, že je to krev, ale já bych hádal, že má spíš potíže s dýcháním. Ale víc asi těžko zjistíme. Nikdo si netroufá s ním navázat kontakt.“

„Musím za ním.“ Důrazně doktora odstrčila a sklouzla nohama z lůžka. Pokoj se rozhoupal a v hlavě se jí rozhučelo. Ucítila, jak jí Lui sevřel loket a vytáhl jehlu.

„Vyrážíme k hangáru, kapitáne. Chce svého přítele vidět.“

„Čekám na místě,“ zazněla okamžitě odpověď. „Pospěšte si, Zhine. Všichni mají nervy na pochodu. Kdybych tu nebyl, už by to zastřelili.“

Erin poukázala na doktorovo zápěstí s hodinkami. „Jak dlouho jsem byla mimo?“ napnula hlasivky až do bolesti.

„Asi půl hodiny,“ sdělil jí a spolu pomalu opustili ošetřovnu.

Spletí chodeb se dostali až k hangáru, kde stála ozbrojená ostraha. Doktor kývl, aby je vpustili dovnitř, a mohutná vrata se otevřela. Za nimi se chvělo silové pole. Jeho deaktivaci provedl sám Zhin, a sotva prošli, opět ho sepnul.

Nebylo pochyb o tom, kde se Kchrat nachází. Ve spodní části hangáru kolem jedné z průzkumných lodí bylo rozmístěno několik provizorních zátarasů z přepravních boxů a jiného vybavení. Za nimi stáli nebo klečeli vojáci v plné zbroji a s prsty těsně u spouští zbraní. Cílili na slabší stěnu mobilního silového pole, za nímž se černala Kchratova cestovní jednotka. Patrně ji lidé po vyložení ještě ani nestačili odnést do zabezpečeného prostoru a Kchrat už ji zevnitř otevřel.

K Erin se ostrým krokem blížil podsaditý muž v kapitánské uniformě. „Simon Norten, kapitán průzkumné vesmírné lodi *Ethernal*,“ podal jí ruku. „Jste to opravdu vy, slečno Marthenová?“

Přikývla.

„Jak se cítíte?“

„Nenechala se ošetřit, takže by ještě neměla mluvit,“ pronesl za ni Lui.

„Snad mi tedy dokážete alespoň naznačit pár odpovědí,“ zadoufal kapitán. „Všiml jsem si, že na té cestovní jednotce je napsáno *Přítel*. Nebýt toho, asi byste už byli oba mrtví,“ poznamenal Simon.

Erin ukázala na silové pole. Zdálo se, že se Kchrat choulí v nejbzdálenějším rohu, nehybný jako mrtvý.

„Chcete dovnitř?“ dovtípil se kapitán.

„A jídlo a vodu pro něj,“ zasípala. „Neublíží vám.“

„Věřím vám, ale musím být opatrný,“ zachmuřil se kapitán. „Zabil dva muže a čtyři zranil.“

Erin sáhla do kapsy, odkud vytáhla deník, a začala psát: „Jen se bránil.“

Kapitán jí nahlédl pod ruce.

„Mě bránil,“ upřesnila písemně. „Kdybyste počkali, než mě položí na zem —“

„Chápete snad, jak to celé vypadalo,“ namítl kapitán dřív, než větu dokončila.

„Jak scéna z hororu,“ podtrhl doktor.

„Cestovali jsme několik dní závislí jen na jeho tělesných zásobách. Potřebuje jíst a pít,“ pokračovala na klávesnici. „Nejen technika umožňuje cestování vesmírem. Oni spoléhají na biologii.“

„Fascinující,“ vydechl Zhin. „Takže on vás nevysával —“

„Spíš já jeho. Obětoval se pro mě,“ pokračovala. „Opustil všechno, jen abych se dostala domů. A teď je sám v ohrožení života. Ani neví, že jsem v pořádku.“

„No dobrá,“ kapitán konečně mávl na nejbližšího muže, který přiklekl k přenosné jednotce, aby část pole deaktivoval.

„Nebude vám vadit, když půjdu s vámi?“ zeptal se doktor Lui a Erin vděčně přikývla. Na nejistých nohách potřebovala jeho oporu. I po té krátké procházce začínala pociťovat, kolik jí cesta v Kchratově hibernaci stála sil. Přesto tušila, že ze strany Zhina jde víc o zvědavost vůči Kchratovi, než o snahu jí pomoci.

Společně překročili hranici silového pole, které za jejich zády opět rychle vyrostlo. V tu chvíli se černý tvor rozvinul jako klubko ostnatých hadů, aby na zem vykašlal další chuchvalec hustého hleny. Protáhla černá lebka se zvedla a zabodla do nich dvě mrazivě modré oči. Lui při tom pohledu strnul, takže se mu Erin vytrhla a těch několik kroků, které ji od mimozemšťana dělily, dovrávorala sama.

„Ublížil jsem ti,“ zachrčel ve své řeči.

„Ne,“ důrazně zavrtěla hlavou. Nato provedla dvě jednoduchá gesta: „Jsem v pořádku. Jak je tobě?“

„Adaptuji se,“ konstatoval nevzrušeně a odvrátil se, aby vydával další hlen.

„Co je to s ním?“ příkradl se doktor blíž.

„Přízpůsobuje plíce našemu vzduchu,“ odpověděla písemně.

„Děláte si legraci?“

Erin zamračeně sledovala mohutná černá ramena i hrud', jak se nepravdělně zvedají těžkým dechem.

„Takže,“ Zhin k ní natáhl lékařský přístroj, který používal na ošetřovně, „ted' když jste u něj, můžu dokončit vaši léčbu.“

„Pak,“ odmítla ho.

„Jsem na tom lépe než ty,“ vyčetl jí Kchrat.

„Jsi zesláblý...“ dala se do psaní.

„Pořád jsem bojeschopný,“ zavrčel s vyceněnými zuby.

„Než donesou nějaké jídlo, minutku to potrvá,“ vložil se do jeho skřeků doktor, jako by vytušil, o čem spolu hovoří. „Potřebujeme váš hlas, slečno. Psaní je poněkud zdoluhavé.“

Kchrat přikývl a zvedl ocas. Opatrně, aby ji neškrábl čepelí, omotal pružný sval kolem Erininy ruky a stáhl ji na zem. Neochotně se podvolila. Opřela se o chladnou zeď a zaklonila hlavu. Doktor jí přiložil přístroj na krk a aktivoval léčivý paprsek. Oči přitom nespouštěl z černého tvora, jehož tělo se opět napjalo jako v křeči, ale namísto dávení se jen rozkašlal.

„Myslíte, že bych si ho mohl oskenovat?“ zašeptal Lui, když se na přístroji rozsvítila zelená.

Erin si promnula krk. Po bolesti už nebylo ani stopy. „Zeptejte se jeho,“ pronesla. „Jmenuje se Kchrat.“

„Jak, když neznám jeho řeč?“

„Ale on zná tu naši,“ sdělila mu a musela se pousmát, když viděla, jak doktor zalapal po dechu.

„No samozřejmě,“ přikývl vzápětí. „Šest let jste u nich strávila, je to tak?“

„Ano, ale oni naši řeč znali dávno před tím. Pozorují nás už dlouho.“

„Opravdu? A jak jim vlastně říkáte? Uvědomujete si, že jste objevila první inteligentní rasu?“ pokračoval doktor ve svém vyzvídání a těkal očima z Erin na černého tvora a zase zpět.

„Jméno jejich planety zní jako Šatchra,“ nastínila svůj postup, „tak podle toho —“

Silová stěna náhle opět pohasla a do prostoru vstoupil kapitán s několika vojáky: „Vidím, že váš krk už je v pořádku, slečno Marthenová.“

„Ano. Děkuji za péči, kapitáne.“ Erin vstala a přelétla muže zkoumavým pohledem. „Prosila jsem o jídlo a pití pro mého záchránce,“ vytkla jim decentně.

„Vše je v kajutě, kterou jsme pro něj připravili. Bude schopen přesunu?“ zajímal se kapitán.

Kchrat v odpověď zavrčel.

„Říká, že ano,“ přeložila Erin.

„A nechá se spoutat?“ kapitán spojil ruce, jako by prosil. Očividně chtěl naznačit, že Kchrat není vězeň.

„To přece vůbec není třeba,“ nesouhlasila Erin.

„Slečno Marthenová, já jsem zodpovědný za bezpečí posádky na této lodi. A nedovolím, aby po ní volně pobíhal neznámý nebezpečný tvor,“ osvětlil jí Simon.

„Nebezpečný?“ povytáhla obočí.

„Zabil dva muže,“ připomněl jí. „Prosím, slečno, jde jen o bezpečnostní protokol.“

„Chritn, to stačí,“ zavrčel tiše Kchrat. „Mají právo naložit se mnou jakkoli.“

Erin si dlouze povzdechla, ale potom kapitulovala. „Jistě, nechá se spoutat.“

„Udělejte to prosím vy,“ kapitán jí podal pouta.

„Dělají jenom to, co musí, Chritn,“ pronesl Kchrat smířeně a nastavil jí ruce a ocas. Pak se co nejpomaleji zvedl, aby muže se zbraněmi příliš neznervóznil. Doktor Lui se příhodně zařadil na konec procesí a Erin neuniklo, že se na jeho přístroji rozsvítila kontrolka skenu.

Pod dohledem vojáků byl Kchrat přesunut do zabezpečené laboratoře pro výzkum mimozemského života, která byla rozdělena do tří částí: vstup, hlavní místnost s přístroji a malá odpočinková kajuta. Tam na Kchrata čekalo slíbené jídlo, voda a široká palanda, na kterou by se jeho mohutné tělo mohlo vejít. Ve zdi bylo dokonce malé okénko s výhledem na hvězdy.

Doktor okamžitě obsadil pult s počítačem a začal přehrávat získaná data. Erin Kchratovi odemkla pouta, ale než je vrátila kapitánovi, muži uzamkli Kchratovu kajutu silovým polem.

„To je ale vězení!“ vykřikla Erin, když lest prohlédla.

„Jen bezpečnostní izolace, slečno. Jak jsem řekl: protokol,“ pronesl neoblomně kapitán. „Doktor Lui vás doprovodí do vaší kajuty. Jakmile se občerstvíte a odpočinete si, hlaste se prosím u mne. Je toho hodně, co bych rád věděl. A nejenom o vašem příteli.“ Nato kapitán laboratoř opustil. Uvnitř zůstal jen jeden voják, ale v chodbě jistě stál další.

Erin se sklesle zahleděla na Kchrata. Usmál se na ni. „Vidíš, Chritn? Neublížili mi.“

„Ale uvěznili tě.“

„To já tebe přece taky,“ připomněl jí. „Všechno chce čas.“

„Jenomže já byla podezřelá —“ semkla rty a ohlédla se po přítomných.

„A já zabil dva muže.“

„V sebeobraně.“

„Měla by sis jít odpočinout,“ pronesl s úsměvem a posadil se k jídlu. „Já jsem v pořádku.“ Nahlas přičichl a jednotlivě

pokrmu zlehka olízl, než si vybral nejstravitelněji vypadající kus. Pak začal opatrně žvýkat první sousto.

„Je úchvatný! Dokonalý!“ vykřikl doktor Zhin nadšeně, až sebou Erin trhla.

„Nchejzehm dokchonhlý,“ zavrčel Kchrat svou špatnou výslovností a potřásl hlavou.

„Co říkal?“ zajímal se Lui.

„Že není dokonalý,“ zopakovala Erin. „Nepoužívejte to slovo.“

„Jaké?“

„Dokonalý. Pro ně je dokonalý ten, kdo je zdravý. On zdravý není. Kdyby byl, nestal by se vojákem,“ pokusila se mu to osvětlit Erin.

„Že není zdravý? Co mu chybí?“ Lui přejel žvýkajícího Kchrata zkoumavým pohledem. „Už přece dýchá dobře.“

„Nemyslím tím, že by byl nemocný,“ zavrtěla hlavou Erin a potom znaveně klesla do nejbližšího křesla. „Je to mnohem hlubší. O zdraví u šatchranů rozhoduje genetika a DNA. Tam, kde hrozí postižení nebo nemoc, nastoupí prenatální mutace, takže se z plodu vyvine voják.“

„Z mateřského vajíčka,“ opravil ji Kchrat jakoby mimochodem.

„Nebo z mateřského vajíčka. Těch variant je víc.“

„Prenatální mutace?“ Zhinovi poklesla brada. „To mi vysvětlete, prosím. Ale pěkně od začátku.“

„Kchrat je v podstatě mutant,“ zašeptala, aby ji Kchrat neslyšel. Mohl být sebevíc silný a drsný, stejně se nikdy nezavila pocitu, že ho to označení uráží. Pro svůj lid byl statečným válečníkem. S lidským krvelačným monstrem neměl společného víc než svoji černou kůži a ocas s ostnem na konci. Ironie náhody.

„Cože?“ potřásl Zhin hlavou.

„Ostatní šatchrané vlastně vypadají hodně jako my. Jen pár drobností je odlišuje,“ přidala Erin a pak si vzpomněla, jak byla tenkrát nadšená z geniality jeho těla. „Představte si prenatalní vývoj člověka. Také máme v jisté fázi ocas, než zmizí. Oni prostě dokázali tuto fázi ve vývoji podpořit. Představte si, že bychom vzali nejsilnější druhy naší planety a jejich přednosti implantovali do genů vojákoví, který tak bude rychlejší, silnější, odolnější než běžný člověk.“

„To je nemožné,“ vydechl nevěřičně.

„Zdá se nám to nemožné, protože vidíme, jak jsou daleko. Vidíme výsledek několik staletí trvajících výzkumu. Co by řekli lidé dvacátého století, kdybychom jim ukázali naše vesmírné lodě?“

„Pravda, pravda,“ zabručel doktor. Pohledem zabloudil ke svým poznámkám a rozběhl prsty po holografické klávesnici, aby si všechno zapsal.

Erin ho mlčky pozorovala a myslí jí letěly spousty vzpomínek, lepších i horších. Když došla až na konec těch šesti let, zahleděla se na černého vojáka, krčícího se v těsném prostoru za silovým polem, a najednou to na ni všechno dolehlo. Obavy, vypětí, strach i bezesný spánek v cestovní jednotce. A nakonec to nepříjemné procitnutí. „Doktore Luii, asi bych si měla jít odpočinout.“

„Ale jistě,“ přikývl doktor vstřícně, i když mu ve tváři mohla číst zklamání, že veškerý výzkum bude muset pár hodin počkat. „Nějak mě to úplně pohltilo.“ Vstal a zamířil ke dveřím, aby ji doprovodil.

„A ještě něco,“ špitla. „Kchrat vám rozumí. Na otázky může odpovědět sám. Třeba písemně, než si zvyknete na jeho výslovnost. Nemusím u toho být.“

„Chápu,“ usmál se Zhin. „Asi byste si raději povídala s Danielem, než ztrácela čas se mnou.“

„S kým?“ to jméno ji překvapilo i vyděsilo zároveň. Dočista na něj zapomněla. „Aha,“ vyhrkla vzápětí a zavrtěla hlavou. Nato se ještě naposledy vrátila k silovému poli. „Mrzí mě to, Kchrate.“

„A co jako?“

„Dostanu tě ven,“ zavrčela jeho řečí a přidala gesto slibu.

„Hlavně se dostaň do kondice, Chritn. Jsi vyčerpaná,“ sdělil jí mimozemšťan.

Zvonek kajuty zapípal už potřetí, než konečně zvedla hlavu od počítače. Rozladěně odložila sklenku vína, s níž si pohrávala, zatímco prsty druhé ruky klapala do klávesnice. Obrátila hlavu k monitoru nade dveřmi a zahleděla se na obraz muže se světle hnědými vlasy, které si nechával delší, aby je ve vypjatých chvílích nervózně stahoval za uši, kde stejně nikdy nedržely. I teď ten pohyb provedl, zatímco očima podobného špinavého odstínu probodával kameru. V tu chvíli měla dojem, že těch šest let byl jen jeden delší sen, po kterém se probudila ve své posteli, a on si teď přišel vyříkat včerejší hádku.

„K sakru,“ zašeptala. Zvonek se ozval počtvrté a ona si promnula unavené oči a konečně se zvedla.

„Nestojím ti ani za pozdrav?“ obořil se na ni, sotva se dveře začaly otevírat. Nadrzo vklouzl dovnitř, jako by měl strach, že by ho nechtěla pozvat dál.

Vůbec nic se na něm nezměnilo, uvědomila si. Jen já už jsem jiná. „Ahoj, Danieli,“ špitla a zůstala stát tváří ke dveřím. Nechtěla s ním mluvit. Ne dřív, než dokončí to, kvůli čemu se vrátila.

„Ani za návštěvu ti nestojím?“ přidal. „Ani se nezeptáš, jak se mám?“

„Kdybys po Kchratovi nevystřelil, neměl by důvod tě odzbrojit,“ ušklíbala se. Záznam z kamery, která zachytila jejich dramatický vstup na palubu *Ethernalu*, Erin viděla. Chtěla vědět, jak se to celé semlelo, a kapitán jí to umožnil. „Ale paži už máš v pořádku, jak vidím.“

„Já tě nepoznávám. Co se to s tebou stalo?“ zaútočil náhle.

Povzdechla si a vyhýbavě se kolem něj protáhla ke svému počítači a nedopité sklenice. „Ztroskotala jsem,“ utrousila otráveně a nechala víno poválet po jazyku. „A na šest let uvízla v pekle,“ dodala, ale pak zkroutila rty. Tohle neměla říkat. Peklo to bylo jen na začátku, pak si začala budovat nový ráj a nový domov. „Co chceš slyšet, Danieli? Proč se ti vyhýbám?“

Zametl pramen vlasů za ucho.

„Určitě jste o tom věděli, že loď byla poškozena,“ začala ze sebe sypat všechno, co si připravila, když jí Kchrat oznámil, že má povolení odvézt ji na nejbližší lidskou stanici. Šance, že by po tolika letech znovu potkala svého snoubence, jí připadala mizivá, ale stejně jí pomyšlení na něj nedalo spát. Dříve či později by si ji stejně našel, pokud by o to stál. „A když jste ztratili signál úplně, byla jsem prohlášena za mrtvou, ne? Je to šest let, Danieli. Šel jsi dál. Já taky. Nic ti nevyčítám, ať už jsi dělal cokoli. Žiju, tak fajn. Ale netřeba kvůli tomu otevírat starou kapitulu. Můžeš být klidný, mou domnělou smrtí to skončilo. Stačí?“

„Erin, to myslíš vážně?“

Znovu sevřela sklenici a pomalu ji opřela o rty. Očima toužebně zabloudila k holografickému spojiči, za nímž se skrývala její rozdělaná práce. Dávno pohřbený vztah bylo až to poslední, co tady chtěla řešit.

„Šest let jsem doufal, že některý z průzkumníků najde byt jen trosky z vaší lodi, a ty jsi šla dál? Jak jako? A kam?“

Sama na cizí planetě —“ zarazil se, šokován tím náhlým zjištěním. „To snad ne,“ sklouzlo mu ze rtu.

„Co?“

„Ty a ten —“ naznačil.

„Kchrat?“ napověděla mu, aniž by tušila, kam tím míří.

„Dravec. Monstrum,“ zkroutil znechuceně rty.

„Takto o něm nemluv,“ zavrčela výhružně.

„Takže ty s ním opravdu...?“ hlas mu přeskočil a Erin stáhla nechápavě obočí. „Nebo tě donutil?“

„Přeskočilo ti?“ vyrazila ze sebe, když jí to došlo, a prudce vstala ze židle. Ještě jedna věta, a jestli neodejde on, vypadne odtud sama.

„Mně? Podívej se na sebe! Nebo víš co? Je mi to jedno. Nejsem tady kvůli tomu. To ty jsi s tím začala,“ obrátil najednou a nahnul se k jejímu počítači. Klepl do nejbližší klávesy a odhalil tak stránku s jejím proslovem. „Co je to? Lidská rasa je slabá? — Necháváme nedokonalé dále se množit? — S křehkou technologií nemáme šanci přežít?“

Semkla rty a sklopila oči. Tušila, že snadné to nebude.

„Myslíš, že k tomu nemám přístup? K čertu, vždyť jsem psycholog!“ připomněl jí. „Musím vidět posádce do hlavy.“

„Ale ne do počítače,“ špitla.

„Tvůj deník je osobní, ale tohle jsi chtěla zveřejnit na spaceface. Cenzura, moje milá. Za těch šest let se v tomto ohledu nic nezměnilo. Právě naopak, po tvém návratu jsme ještě přitvrdili. Nebo jsi snad zapomněla na předepsané postupy, pakliže dojde ke kontaktu s mimozemskou civilizací?“ Nahlas si povzdechl a vzdálil se od počítače. „Čeho tím vlastně chceš dosáhnout?“

„Spolupráce,“ shrnula to stručně.

„A ta je podmíněna těmito nesmysly?“

„To samozřejmě ne. Jen jsem vypíchl hlavní přednosti jejich společnosti.“

„Přednosti? Mutant, kterého tu předvádíš jako na cirkuse a vychvaluješ, jak dobře ho ukuchtili a vycvičili, je přednost? Není to nic víc než utýrané, zotročené zvíře bez vlastního názoru. Kam ty bys zapadla do té jejich společnosti? Co ty bys byla podle té jejich definice dokonalosti?“ mimoděk přiznal, že poslouchal i její rozhovor s doktorem Zhinem. „Dokážeš to objektivně zhodnotit? Vždyť by tě hodili do přihrádky s nálepkou: vadný kus — zákaz rozmnožování!“ připomněl jí dávnou tragédii, ke které mezi nimi došlo.

„Mlč,“ zavřela a sevřela ruce v pěst. „Všechno to překrucuješ! Jejich ženy mají kupu dětí. Zdravé děti!“

„A ten mutant je co?“

„Nechme toho,“ potřásla hlavou, jako by tím mohla z očí vyhnat sbíhající se slzy.

„Já to chápu, Erin,“ pronesl smířlivě a pokusil se pohladit ji po rameni. Ucukla. „Chtěla bys být jednou z nich. Zdravá. Bezproblémová... Ale to nejde ze dne na den — očistit DNA. Trvá to roky. Desetiletí. Myslíš, že naše medicína na tom nepracuje? Spousty nemocí jsme se zbavili. To, co tady ale píšeš, je šílenství! Jako bys chtěla všechno přes noc zpřeházet.“

„Nejsem tak hloupá, jak si myslíš, Danieli. Je mi jasné, že to nejde provést naráz, ale postupně,“ osvětlila mu Erin.

„Postupně?“ zalapal po dechu. „A jak rozhodneš, které nemoci a syndromy vyřadíš první?“

„Vím, že jsou to náměty na bouřlivou diskusi.“

„Jsou to nesmysly, Erin.“

„Není to přece rozkaz. Je to jen možnost, cesta.“

„Její cesta. My nejsme oni. Jsme lidi. Lidstvo by ztratilo svou podstatu. Nejsme otroci. Lidství je ve svobodě.“

Umíš si představit, jak by to vypadalo? — Je mi líto, vy dítě mít nemůžete, ale vaše sousek ano. — A co uděláš s těmi nedokonalými, co už se tak narodili? Nebo ty děti rovnou sterilizuješ, aby se v dospělosti nemohly vzepřít?“

„Už tak rozhodujeme o tom, jaké mají mít pohlaví nebo barvu očí,“ namítla.

„K čertu, Erin!“ rozčílil se. „Copak se barva očí dá srovnávat s tím, jak vypadá tamto, cos přivezla?“

Náhle jí došla řeč. Nedokázal ani Kchrata pojmenovat. Pro něj to vůbec nebyl inteligentní a citlivý tvor. „Nemůže za to, jak vypadá.“

„Zato jeho matka ano,“ ucedil jízlivě. „Ty bys chtěla být takovou matkou?“

„Sakra, nedělala to přece pro něj, ale pro přežití rasy! Vesmír je plný nebezpečí.“

„A tím tě celou dobu krmili?“

„Neznáme ta nebezpečí, protože nás hlídají, střeží hranice nám známého vesmíru,“ poučila ho.

„A co ti dává tu jistotu, že se s nimi nevypořádáme po svém? Viděla jsi ta nebezpečí?“

„Viděla jsem ty stvůry, co je málem vyhladily,“ pronesla a opět se zachvěla při vzpomínce na děsivé fotografie a nehybné tělo v ohromném válci v hlavní galerii královnina paláce.

„Ale vyhráli. Přežili. A někdo jejich strachu chytře využil, aby je zotročil,“ shrnul svůj závěr Daniel.

„Nemůžeš naivně předpokládat, že to byla jediná agresivní rasa, a celý vesmír je tak díky jejich vítězství otevřen přátelským setkáním,“ zamračila se Erin.

„Víš, co si myslím já? Otevřela jsi jim okénko ke světu, kde to jde svobodně, a oni se zalekli, že bys je mohla nakazit. Zbourat jim to jejich absolutistické otrokářství.“

„Tak to není. Sama jsem se nabídla, že lidi seznámím s přednostmi jejich společnosti.“

„Do toho by tě dokázal navrtat každý dobrý psycholog,“ pokýval vševědoucň hlavou.

„Vypadni,“ vyštěkla.

„Tak jo,“ pronesl jako povzdech a obrátil se k odchodu. „Ale udělej pro mě něco: zeptej se toho svého Kchrata, jestli je šťastný po tom všem, co s ním museli udělat, aby vypadal takto.“ Prošel dveřmi ven, kde se k ní naposledy otočil a rukou zastavil zavírající se dveře. „A doufám, že jsi nezapomněla, že by ses měla hlásit u kapitána.“

„K čertu!“ ulevila si Erin, když za ním cvakly dveře, a mrštila prázdnou sklenkou, až se střepy rozlétly po podlaze. „K čertu,“ zašeptala znovu a sledovala, jak se úklidový robot pustil do práce.

„Pozor, prosím, může dojít ke zranění,“ opakoval stroj, dokud nebyl se svou prací hotov. Pak ztichl na svém stanovišti.

Erin si nahlas povzdechla, sbalila do kapsy deník a vydala se za kapitánem. Cestu dobře znala, ale na můstek ji nepustili. Místo toho ji nechali dobrou půlhodinu čekat v jeho kanceláři. Samota, tichý jednolité design a jediný abstraktní obraz na stěně a všechny její vzpomínky a pocity se slily do jediného závěru: neměla se vracet. Je jenom pitomá navigátorka. Jak si mohla myslet, že se svým nulovým vlivem něco změní?

„Slečno Marthenová,“ ozval se Simon Norten od dveří.

Automaticky vstala a až pak si uvědomila, že zareagovala jako dřív, jako člen posádky. Ale kapitán ji oslovoval slečno, tady neměla svou funkci navigátorky. Její pracovní pozici dávno zabral někdo jiný. „Kapitáne,“ přiměla se k úsměvu a zase se posadila.

„Jak se cítíte? Všechno v pořádku?“

„Ano. Je mi dobře. Děkuji.“

„To rád slyším.“ Kapitán odemkl otiskem prstu pracovní plochu stolu a jeho prsty se rozeběhly po holografické klávesnici, aby vyhledaly příslušnou složku. „Přibližně před šesti lety a několika týdny jsme ztratili s vaším průzkumným týmem spojení.“

„Ano,“ přikývla.

„Podle protokolu jsme vyslali dvě pátrací sondy k vaší poslední známé pozici. Po osmi hodinách byli vysláni čtyři piloti a okruh pátrání byl rozšířen, ale ani oni nebyli úspěšní. Po jejich návratu jste byli prohlášeni za mrtvé a spis uzavřen,“ shrnul to kapitán.

„Ano.“

„Vzhledem k vašemu návratu musím spis otevřít a zázpis aktualizovat. Cítíte se na to?“ upřel na ni své dobrácké oči.

„Dala bych přednost tomu, kdybychom mohli nejprve rozebrat situaci mého přítele Kchrata,“ dovolila si namítnout a rukou mimoděk zabloudila k deníku ukrytému v kapse univerzálního oblečení, do kterého se po sprše převlékla.

„Řekl bych, že je o něj velice dobře postaráno.“

„Při vší úctě, kapitáne, je ve vězení.“

„Neříkal bych tomu vězení, pakliže má k dispozici prostor větší než čtyři metry čtvereční, bohatý jídelníček, výhled ven a neustálou společnost,“ odbyl ji kapitán.

To nemůže myslet vážně, blesklo jí hlavou.

„Nejprve vyslechnu vás, potom jeho. Zázpis posoudí na stanici *Diamond*, které se zodpovídáme. A pakliže dostaneme svolení...“ naznačil další postup.

„Jak dlouho to potrvá?“ neudržela se.

Kapitán povytáhl obočí. „Slečno Marthenová, ti šatchrani, nebo jak je nazýváte, vás také hned nechali potulovat se po jejich lodi?“

„V jeho doprovodu ano,“ přiznala.

„Ale vzhledem k jeho tělesné zdatnosti a výcviku byl jistě schopen okamžitě vás usmrtit, pokud by se cítili ohroženi,“ jeho přísný pohled ji sjel od hlavy až k patě. „Jste vy schopna kdykoli ho položit na lopatky?“

Poraženě sklopila hlavu.

„Teď prosím jasně a stručně k vašemu údajnému úmrtí. Přežil ještě někdo mimo vás?“

„Ne, kapitáne.“

„Vaše průzkumná loď G216 byla zničena?“

Svraštila obočí, když zabloudila k bolestným, dávno pohřbeným vzpomínkám. „Já nevím. Pravděpodobně ano. Byla silně poškozena.“

„Čím?“ vyzvídal kapitán.

„Asteroidy.“

„Jak se navigátorce první třídy podařilo zabloudit mezi roj asteroidů?“

„Selhaly senzory,“ vybavila si s námahou další podrobnosti.

„A dál?“

„Já už si to nepamatuji přesně,“ zkusila to uzavřít, a přála si co nejdříve odtud zmizet.

Kapitán se na ni nespokojeně zadíval. „Chápu, že šest let je dlouhá doba, ale pokuste se vybavit si co nejvíce podrobností.“

„Selhaly senzory,“ zopakovala a očima těkala po stole před sebou. „Chvíli jsme letěli naslepo. A pak...“ polkla a žaludek se jí roztřásl, když si vzpomněla na svůj útěk před smrtí a skrýš ve skříní.

„Naslepo — tedy pomocí vizuální kontroly okolí,“ opravil ji kapitán trpělivě.

Erin semkla víčka a snažila se vrátit do méně bouřlivých vzpomínek před tím osudným nárazem. „Palubní počítač

se zbláznil. Dával nesmyslná hlášení. Jako by senzory chvíli fungovaly a pak najednou zase ne.“

„Zvláštní.“

„Ano,“ souhlasila. „Bylo to zvláštní.“

„Co dělal velící důstojník, pan —,“ kapitán zamžoural do spisu, „— Sunil Desai?“

„Riskli jsme to.“

„Riskli jste co?“ kapitánovy prsty netrpělivě zabubnovaly do desky stolu.

„Docházela nám energie,“ pomalu vysvětlovala Erin, jako by se těch slov bála. „Počítač hlásil další závady. Bylo riskantní dál pokračovat jen pomocí vizuální kontroly minimální rychlostí. Šance na bezpečný návrat se snižovala s každou vteřinou.“

„Takže, jak se rozhodl tuto situaci řešit pan Desai?“

„Přikázal všem obléknout si skafandry a všechnu zbývající energii obětovat na poslední skok směrem k mateřské lodi v naději, že se dostaneme dost blízko, abyste zachytili náš nouzový signál.“

„Kdo zadával souřadnice?“

„Já, pane,“ přiznala.

„Do počítače, který, jak jste uvedla, se zbláznil?“

„Ano, pane. Napadá vás lepší řešení?“ neodpustila si, jako by mu chtěla uštedřit políček za bolest, kterou jí způsobuje, když ji nutí vzpomínat.

„Neptám se proto, abych vás soudil, slečno. Musím to jen zapsat. Předpokládám, že vaše loď skočila naprosto jiným směrem a přímo do roje asteroidů.“

Erin mlčky přikývla. Už nedokázala zakrýt třas rukou. V uších jako by jí opět zněl pohasínající alarm, jak ho tenkrát slyšela v helmě.

„Neměl bych zapisovat svoje domněnky, slečno.“

„Bylo to tak,“ potvrdila s potlačovaným vzlykem.

„Co dělala posádka, když jste se ocitli uprostřed roje asteroidů?“

„Já nevím, pane. Byl to silný náraz. Přímo skrz čelní sklo.“ Erin se myslí kmitl obraz zasaženého prvního pilota a udělalo se jí špatně. „Alarm se rozezněl. Dekomprese — běžela jsem —“

Kapitán s povzdechem sklopil zrak k poslední větě. „Jak se zdá, i po těch letech jste silně rozrušená, slečno Marthenová.“

„Ano,“ zavzlykala.

„Důrazně vám doporučuji vyhledat služeb lodního psychologa,“ uzavřel to kapitán a stůl před ním pohasl. „Dříve či později budeme muset spis dokončit. Prosím, abyste myslela na to, že těch osm členů vaší posádky mělo rodiny, které šest let čekají na jakoukoli zprávu o jejich posledních okamžicích. A na zodpovězení té poslední důležité otázky: proč. Každá porucha, i ta nejmenší, má nějakou příčinu.“

„Jistě,“ popotáhla a otřela si oči. „Pokusím se,“ slíbila neurčitě. „A Kchrat?“

„Mám za to, že jsem se vyjádřil jasně.“

„Pane, přináším od šatchranů důležité varování,“ stočila nenápadně řeč ke svému deníku.

„Že lidstvo čeká vyhlazení, pokud nepřezbrojíme?“ pronesl kapitán diplomaticky a s naprostou vážnou tváří. Erin si přesto nemohla odpustit úšklebek. Zcela jasně si dokázala vybavit slova, jaká použil Daniel, když o tom kapitána zpravoval.

„Že ve vesmíru nejsme sami. A tím nemyslím šatchrany, ale ty druhé. Ty, kteří je málem vyhladili. Prosím, neberte to na lehkou váhu.“

„Ujišťuji vás, že neberu. Vaši zprávu mám zde,“ poklepal na svůj stůl, „a zasadím se o to, aby se dostala na ta správná místa, slečno Marthenová. O prvním kontaktu jsem již informoval kapitána stanice *Diamond* a ten to předal výš.“

Předpokládám, že prezident Sjednocených národů Země se co nevidět ozve.“

Bylo už po půlnoci, když se Erin vyplížila z kajuty. Nemohla spát. Pořád musela myslet na rozhovor s kapitánem. Naprosto ji rozhodil fakt, že víc než o šatchrany se kapitán staral o konec jejich průzkumného letu. *Jak povrchní jsme rasa! Kašleme na nové poznatky a možnosti, zajímá nás jen majetek*, spílala Nortenoví v duchu. Když na chvíli zabrala, spánek jí přinášel jen záblesky vzpomínek. Otřesy vybuchující lodě, křik a nehybné vytřeštěné oči, neskutečný strach a bolestí se stahující plíce z nedostatku vzduchu. Potom už měla strach znovu usnout.

Nejprve si řekla, že se jen projde. Navštíví známá místa. Jaká náhoda, že je zachytila právě ta loď, na níž před šesti lety sloužila. Kamkoli ale zamířila, vždy se našlo něco, co ji rozrušilo, a noční můra se vracela. Mlčenlivé světlo alarmu nade dveřmi. Výklenek s nouzovými skafandry. Tlačítko poplachu. Nakonec se rozhodla navštívit Kchrata v naději, že ji jeho silné paže uklidní.

Dva strážní, kteří hlídali přede dveřmi, na ni kývli.

„Silové pole je na heslo, slečno Marthenová. Nepokoušejte se jej deaktivovat,“ varoval ji jeden z nich, než jí otevřel dveře.

„Samozřejmě,“ přikývla, i když by jim nejraději nafackovala. „Já chápu, že je to prozatím nezbytné.“

Kchrat ležel na lůžku. Když se ale rozevřely dveře a pruh světla z chodby sklouzl na zem, hned trhl ocasem. Jeho mozek byl pořád napůl vzhůru.

Erin po špičkách vešla. Třetí voják, který předtím hlídal vevnitř, zde nebyl. Zřejmě naznali, že to není potřeba, když

Dravec nezkouší prolomit silové pole jako smyslů zbavený, ale kultivovaně jí, komunikuje a trpělivě spolupracuje.

Zhinův pult svítil, jako by si doktor jen odskočil. Nahlédla do rozevřených poznámek a zaskřípala zuby nad množstvím textu. Lui rozhodně nezahálel. *Snad s Kchratem nezachází jak s laboratorní krysou*, blesklo jí hlavou, když našla i rozbor krve. Jak prstem sjela po dokumentu, displej zvýšil jas, a Kchrat se posadil.

„Neubližují ti?“ zeptala se a přešla ho zkoumavým pohledem.

„Jak by mohli?“ Chrčivě se zasmál. „Bojí se.“

„Takže tě ani na chvíli nepustili ven?“

„Před šesti lety,“ připomněl jí jejich první setkání, „kdyby měla moje loď uprostřed kajuty silové pole, za jak dlouho myslíš, že bys ho deaktivovala?“

Provinile se pousmála. „Já vím.“ Přistoupila co nejbliž k jeho cele, až slyšela to tichounek vrnění proudící energie.

„A taky si jistě pamatuješ, co jsem ti během cesty na základnu provedl.“

„Zasloužila jsem si to.“

„Tví lidé mají právo udělat se mnou to stejné, jestli se budou cítit ohroženi. Tahle rudá stěna je symbol bezpečí. Mého i vašeho,“ pronesl s naprostým klidem.

„Kdyby poslouchali, co jim říkám, věděli by, že nemají důvod se tě bát. Ale jsou tak natvrdlí!“

„Jen obezřetní, Chritn. Máte své protokoly a postupy, což vás ctí.“

„Protokoly a postupy,“ odfrkla si. „Je to jako stokrát vyšlapaná cestička a na ní stádo tupých volů, s nimiž nemám šanci hnout.“

„No, alespoň už vidíš, jak jsem na tom byl ze začátku já. Také jsem měl svázané ruce.“

„Protože jsem byla jen obyčejná navigátorka. A teď už nejsem ani to,“ došlo jí náhle a cítila se dvojnásob neschopná.

„A já jsem jen voják.“

„Ty nejsi —“

„Jsem, Chritn. Nikdy jsem nebyl víc.“

„Chtěla jsem tím říct, že kdybychom s sebou vzali nějakého opravdového velvyslance — průvod — něco oficiálně honosného —“

„Vypadáme jako Dravci,“ pronesl a mimoděk šlehl ocasem do strany. „Sama vidíš, že tvoje slova pro kapitána nic neznamenají. Plynou z tvých úst a zanikají. Zůstane po nich ticho. Až činy všechno mění. Důvěra se buduje po malých krůčcích, ne křikem. Věděli jsme to. Proto jsem s tebou letěl sám, aby byly ztráty na životech minimální.“

„Mluvíš, jako bys se smrtí už předem počítal.“

Pokřčil smířeně rameny, až jí přejel mráz po zádech. „Možná bychom se měli vsadit, co říkáš? Abych měl také nějaké záchranné lano,“ nadhodil a najednou to všechno měla zase před očima. Šedivou základnu plnou černých monster. Dny plné vrčení a štěkání. Noci v slzách. A jedno jediné přání: skoncovat to co nejrychleji.

Potřásla hlavou, aby zahнала nepříjemné vzpomínky. „Tady to ale bude jiné.“

Přikývl, ale nevypadalo to, že by jí věřil. Ale co mohl vlastně dělat jiného než sedět a čekat? Čekat na ráno. Na doktora Zhina. Na zprávu ze stanice *Diamond*, nebo dokonce přímo od hlavy Sjedenocných národů Země. Nebo třeba jen čekat na Erin, která jediná mu rozuměla bez psaní. Jen s ní mohl mluvit svým rodným jazykem a netýrat primitivní hlasivky kvílením lidské řeči.

Jistě mu nehrozí žádné násilí ze strany lidské posádky, ale jsou i jiné způsoby utrpení. Izolace a nečinnost. To je to, co ho ničí, na-

padlo Erin. Ať už spolu podnikali cokoli, on si vždy našel pár minut, aby potrápil své unikátní tělo cvičením. Tady mohl stěžít udělat tři kroky k oknu a zpět.

„Nejsi tak bezmocný, jako jsem byla já,“ podotkla. „Tak málo tě dělí od svobody. Jen tenký plech a pár šroubků. Neříkej, že by to nespravila jedna dobře mířená rána ocasem.“

Kchrat zvedl pohled k oknu a líně se vlekoucím hvězdám za ním. Jeho oči jako by v tu chvíli získaly až bolestný výraz. „Spíš dva údery,“ zhodnotil to. „Jenomže potom by následovala smrt.“

„Vezmu si skafandr,“ navrhla.

Nahlas se zasmál. „Kdyby tví lidé věděli, že je to jen hra, neváhal bych ani vteřinu.“ Zhluboka si povzděchl, jako by z těla vyháněl tu hříšnou představu. „Nemám kam utéct. Jsem příliš daleko od zázemí a vašim lodím nerozumím dost na to, abych si jednu vypůjčil. Dokážu je jen zničit, Chritn, to přece víš. A pak, takový akt by znamenal válku.“

„To asi ano,“ musela souhlasit. Když je nedokázala přesvědčit o tom, že spolupracující Kchrat je mírumilovný tvor, rozbité okno by to nespravilo, ani kdyby se do své cely po rozsvícení zase poslušně vrátil. Prsty zabloudila k deníku, jako by hledala záchranu. Ohledně šatčhranů mohla kapitánovi nabídnout všechny potřebné informace, stačilo si o ně jen říct. *Proč to těm příposrancům tak trvá?! Co víc by ještě chtěli? Co bych měla ještě udělat, aby se probrali?*

Najednou se zarazila. Hlavou jí proletěl celý jejich rozhovor. Podstatná slova se shlukla tisícem ozvěn a poskládala se do nového obrazce.

Kchrat znepokojeně šlehl ocasem a ve zdi tak zanechal táhlý šrám. „Chritn?“ zachrčel, jako by jí ty hříšné myšlenky vyčetl z očí. „Nepřijeli jsme rozpoutat válku.“

„Jistěže ne. Neboj se.“ Pohládila by ho po ruce, kdyby mezi nimi nestálo to prokleté silové pole. *Vždyt i tohle mu musí chybět*, připomněla si rodinné doteky, které jsou součástí šachranské komunikace. On přece nedokáže být dlouho sám. *Nikdy jsem neměla odejít příliš daleko a dovolit tak, aby ho uzavřeli v tom těsném prostoru*, v duchu si vynadala a v tu chvíli se rozhodla.

„Dostanu tě ven,“ zavrčela a skočila za pult se Zhinovým výzkumem a vytáhla z kapsy svůj elektronický deník. Jaké štěstí, že se doktor zapomněl odhlásit. Kdyby mohl, vůbec by nespál.

„Chritn, i kdyby tu ta stěna nebyla, stejně bych zůstal v prostoru, který mi tví lidé vytyčili,“ ozval se Kchrat důrazně.

Na to spoléhám, odpověděla mu v duchu, ale navenek se tvářila, že ho ani neslyšela.

Připojila deník k laboratornímu počítači. Pak se její prsty rychle rozeběhly po holografické klávesnici a dotykové obrazovce. Nejprve nakopírovat šachranskou klávesnici. Potom zadat heslo. A nakonec počkat, až se celý ten prokletý program spustí. A mezitím odlákat pozornost... Přesouvala a vytukávala. Zavírala a znovu načítala. Měnila a ukládala. Jen pohyb jejích očí a nervózní kousání do rtu prozrazovaly, jak se jí daří. *Snad ti dva u dveří nevpadnou dovnitř*.

Když si byla jistá, že se vše zdařilo, zase deník odpojila a schovala ve výstřihu. Sklouzla pohledem k mračícímu se Kchratovi. Otevřel ústa, ale než stačil něco říct, dveře laboratoře píply a otevřely se.

„Erin?“ ozval se Daniel.

Světlo na chodbě prozrazovalo, že noční směna se střídala za denní. Erin ani netušila, kolik uběhlo času. *On byl vždycky skrývan*, uvědomila si a pokusila se o úsměv. *Neměl tady být. Vůbec nikdo tu neměl být*.

„Nemůžeš spát?“ Psycholog vešel dovnitř, rozsvítil světla naplno a přisunul si křeslo. „Nebo jsi tu spala na protest?“

„Co tady děláš?“ pípala a schovala třesoucí se ruce za záda.

„Kapitán mě poprosil, abych ho vyslechl,“ kývl na Kchrata. Posadil se na židli u Zhinova stolu a otevřel si tablet s poznámkami. „Chceš zůstat a překládat?“

„Rozuměl bys mu beze mě?“ ušklíbala se.

„Jméno?“ zahájil svůj rozhovor lodní psycholog.

„Kchrat,“ zavrčel tvor, přitom nespouštěl oči z Erin. V duchu se modlila, aby nic neprozradil.

„Myslela jsem, že jeho jméno už znají na lodi všichni.“ Erin se jakoby nic přesunula k jídelnímu automatu.

„Každý dokument má tuhle hlavičku s osobními údaji, Erin.“

„Můžu mu tam dát snídani?“

„Nají se potom. Dlouho vás nezdrím,“ slíbil Daniel. „Účel příletu?“

„Přivezl jsem Chritn,“ odpověděl Kchrat.

„To je moje jméno,“ vysvětlila. „Neumí to říct líp.“

„Aha. A to znamená, že opět odletíš?“

„To byste mě museli odvézt, sám se vrátit nedokážu,“ přiznal Kchrat.

Erin se posadila vedle svého bývalého snoubence a táč s jídlem odložila na monitor, kde před chvílí pracovala. Ani na vteřinu nedokázala uvěřit, že ten výslech není jen fraška. Něco na tom smrdělo. *Mohl mě, k čertu, vidět přes šmíráčkovou kameru a teď tady na vlastní pěst čmouchá jako policejní pes, uvědomila si.*

„Co ten stroj, kterým jste přiletěli?“ pokračoval Daniel.

„Bez zásob v něm dokážu přežít přibližně čtyřicet hodin. Ale bez přesného naprogramování nebude schopný bezpečného letu,“ namítl Kchrat.

„Je to důležité, Danieli?“ hlesla Erin. Potřebovala ho popohnat, aby svůj laciný výslech dokončil a zmizel.

„Dokážeš ji naprogramovat?“ ignoroval ji psycholog.

„Ano, ale nemáte potřebný zdroj energie. Teď už je to vlastně jen nefunkční obal.“

„Jsi tu tedy jen kvůli slečně Marthenové?“ potreboval to Daniel z nějakého důvodu slyšet znovu.

„Ano,“ potvrdil mu Kchrat.

„A co to varování, o kterém slečna Marthenová mluví?“

„Nejsem velvyslanec, jen voják,“ potřásl hlavou Kchrat a přitáhl si k sobě klávesnici, aby mohl odpovídat písemně. Erin totiž zmlkla a zamračila se na něj v jasném gestu, že s ním v tomto ohledu nesouhlasí. „Jaké informace vám předává slečna Marthenová, je čistě její soukromá věc.“

„Slečna Marthenová uvádí, že lidskou rasu pozorujete a chráníte. Vaše ochrana prý brzy skončí. Co je na tom pravdy?“ pokračoval Daniel a vypadal přitom jako stroj bez emocí.

„Za hranicí oblasti, kterou nazýváte sektor Omega, je několik planet, ze kterých těžíme suroviny. Díky těžbě jsme se dostali docela blízko vaší Zemi. Ze zvědavosti jsme vás pozorovali. Všechny naše lodě pochopitelně doprovází zkušení vojáci vycvičení pro boj s agresivní rasou, kterou nazýváme *jakhtanoidi*. Kdybychom na ně narazili, zničíme je, což v oblasti Omega zajistí přežití i vám. Ale chránit čistě vaši rasu není naším prvořadým úkolem.“

„Ani kuře nehrabe zadarmo,“ zašeptal Daniel spokojeně a všechno si zapsal.

„Těžba brzy ustane, a tak se naši vojáci z té oblasti stáhnou,“ dodal mimozemšťan.

„Rozumím.“

Znenadání cvakl zámek dveří, nad nimi zablikalo červené světlo a vzápětí se rozezněl alarm. Erin sebou zděšeně

trhla, zatímco Daniel nevzrušeně obrátil hlavu k displeji vedle poplašné signalizace a zamžoural na ikony.

„Zachovejte klid. Nejde o cvičení,“ ozval se hlas lodního počítače. „Laboratoř je uzamčena pro vaše bezpečí. Prosím, zůstaňte na svých místech a vyčkejte na další instrukce.“

„Posádka týmu Delta na svá místa,“ následoval živý vstup operátorky. „Kapitán je již na můstku. Lodní inženýři, hlaste se ve strojovně.“

„Sakra,“ ujelo Erin a Daniel ji přejel zkoumavým pohledem.

„Sakra?“ pozvedl obočí.

„Co se děje?“ ozval se Kchrat.

„Cokoli,“ mávl rukou Daniel, jako by o nic nešlo. „Pár asteroidů, vadná součástka, pokles tlaku v nějaké kajutě... Takových poplachů je deset do měsíce.“

„Ještě že jsem tady s Kchratem,“ poznamenala Erin.

„Jako by byl všemocný,“ utrousil Daniel.

„Jen pro tvou informaci, on dokáže přežít v otevřeném vesmíru,“ poučila ho.

„S tebou na krku,“ psycholog se zasmál a mrkl na Kchrata.

„A až k tomu dojde, koho asi zachrání?“ zeptala se výhružně.

Daniel zmateně stáhl obočí. „K čemu má dojít? Erin, je to jen běžný poplach. Přece není první, který jsi zažila.“

„Neměl bys teď být někde jinde?“ obrátila list a otevřela vitrínu se skafandry.

„Ani ne,“ Daniel naklonil hlavu na stranu. „Proč bereš ten skafandr, Erin? Laboratoř je odizolovaná a vnější stěna nepoškozená.“

„Zatím.“

„Prosím?“

„Co když to bude stejné jako tehdy?“ nadhodila. Možná, když ho pořádně vyděsí, tak vypadne. „Zmatený počítač.“